

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

21 февруари 1984 година*

„Антидъмпингови мита“

По съединени дела 239 и 275/82

Allied Corporation, дружество, създадено съгласно разпоредбите на правото на щата Ню Джърси (Съединени американски щати), със седалище в Morristown (Ню Джърси), за което се явява адв. Amand d'Hondt, адв. François van der Mensbrugge и адв. Edmond Lebrun, адвокати в Брюксел, със съдебен адрес в Люксембург, в адвокатската кантора на адв. Tony Bieber, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

Адв. Michel Levy Morelle, адвокат в Брюксел, в качеството му на ликвидатор Demufert, акционерно дружество, създадено съгласно разпоредбите на белгийското право, със седалище в Брюксел, за което се явяват адв. Amand d'Hondt, адв. François van der Mensbrugge и адв. Edmond Lebrun, както и от адв. Michel Mahieu, адвокат в Брюксел, със съдебен адрес в Люксембург, в адвокатската кантора на адв. Bieber,

Transcontinental Fertilizer Company, дружество, създадено съгласно разпоредбите на правото на щата Пенсилвания (Съединени американски щати), със седалище във Филадельфия (Пенсилвания), за което се явяват адв. Amand d'Hondt, адв. François van der Mensbrugge и адв. Edmond Lebrun, със съдебен адрес в Люксембург, в адвокатската кантора на адв. Bieber,

Kaiser Aluminium and Chemical Corporation, дружество, създадено съгласно разпоредбите на правото на щата Delaware (Съединени американски щати), със седалище в Wilmington (Delaware), за което се явяват адв. Amand d'Hondt, адв. François van der Mensbrugge и адв. Edmond Lebrun, както и от адв. Anthony Hooper, barrister, of the Inner Temple и от адв. Anthony Philip Bentley, barrister, of Lincoln's Inn, със съдебен адрес в Люксембург, в адвокатската кантора на адв. Bieber,

ищци,

срещу

Комисия на Европейските общности, за която се явява юридическият Ж съветник, г-н Peter Gilsdorf, в качеството му на представител, подпомаган от адв. Daniel Jacob, адвокат в Брюксел, със съдебен адрес в Люксембург, в бюрото на г-н Oreste Montalto, член на правната служба на Комисията, сграда Jean Monnet, Kirchberg,

ответник,

* Език на производство то: френски.

с предмет искове за отмяна на Регламент № 1976/82 на Комисията от 19 юли 1982 г., за въвеждане на временно антидъмпингово мито върху вноса на някои видове химически торове с произход от Съединените американски щати, и на Регламент № 2302/82 на Комисията от 18 август 1982 г. за изменение на Регламент № 1976/82, както и искове за покриване на щети,

СЪДЪТ,

в състав: г-н J. Mertens de Wilmars, председател, г-н Т. Koopmans, г-н К. Bahlmann и г-н Y. Galmot, председатели на състави, г-н Р. Pescatore, г-н Mackenzie Stuart, г-н А. O'Keefe, г-н G. Bosco и г-н U. Everling, съдии,

генерален адвокат : г-н Р. VerLoren van Themaat,

секретар: г-жа Р. Heim,

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба, постъпила в секретариата на Съда на 22 септември 1982 г., дружеството Allied Corporation, създадено съгласно разпоредбите на правото на щата Ню Джърси (САЩ), със седалище в Morristown (наричано по-нататък Allied), акционерното дружество Demufert, създадено съгласно разпоредбите на белгийското право, със седалище в Брюксел, понастоящем в състояние на фалит (наричано по-нататък Demufert), и Transcontinental Fertilizer Company, дружество, създадено съгласно разпоредбите на правото на щата Пенсилвания (САЩ), със седалище във Филадельфия (наричано по-нататък Transcontinental), са внесли иск на основание член 173, алинея 2 на Договора за ЕИО за отмяна на Регламент № 1976/82 на Комисията от 19 юли 1982 г., за въвеждане на временно „антидъмпингово“ мито върху вноса на някои видове химически торове с произход от Съединените американски щати (ОВ L 214, стр. 7), и на Регламент № 2302/82 на Комисията от 18 август 1982 г. за изменение на упоменатия по-горе регламент (ОВ L 246, стр. 5), приет по силата на Регламент № 3017/79 на Съвета от 20 декември 1979 г. относно защитата срещу внос на стоки, представляващ „дъмпинг“, или за който се отпускат субсидии (ОВ L 339, стр. 1), както и за осъждане на Комисията да заплати обезщетение за претърпени вреди.

2. С искова молба, постъпила в деловодството на Съда на 15 октомври 1982 г., дружеството Kaiser Aluminium and Chemical Corporation, създадено съгласно разпоредбите на правото на щата Delaware (САЩ), със седалище в Wilmington (наричано по-нататък Kaiser), е внесло иск от същия вид. Исковете бяха обединени за целите на съдебното производство и издаването на решение чрез определение на Съда от 15 декември 1982 г.

Правна рамка и цел на исквете

3. Необходимо да се припомни, че след подаване на жалба от представителната организация на европейските производители на азотни и фосфатни торове, Комисията започна през 1980 г. процедура по разследване

на вноса на някои видове химически торове с произход от Съединените американски щати и чрез своя Регламент № 2182/80 (ОВ L 212, стр. 43) въведе временно антидъмпингово мито върху въпросните продукти.

4. С Решение 81/35 от 9 февруари 1981 г. (ОВ L 39, стр. 35) Комисията прие ангажиментите, които ишците Allied, Transcontinental и Kaiser поеха в рамките на антидъмпинговата процедура, да повишат цените си до ниво, достатъчно за премахване на дъмпинговите ценови разлики, които бяха определени на 6,5 % за първите две дружества и на 5 % за Kaiser. С Регламент № 349/81 на Съвета от същата дата (ОВ L 39, стр. 4) Съветът въведе окончателно антидъмпингово мито върху торовете, съставени от разтвор на урея и амониев нитрат от подпозиция от 31.02 на Общата митническа тарифа, която съответства на код Nimeхе ex 31.02-90 с произход от Съединените американски щати, като размерът на това мито бе определен на 6,5 % от митническата стойност. В двадесет и третото съображение от преамбюла на този регламент се констатира, че Allied, Kaiser и Transcontinental доброволно са поели ангажимент да повишат цените си до достатъчно ниво, за да се премахнат дъмпинговите ценови разлики, и че Комисията е приела тези ангажименти. Вследствие на това член 2 от Регламента обявява за неприемливо антидъмпинговото мито върху торовете, изнасяни от някои американски предприятия, между които и дружествата Allied, Kaiser и Transcontinental.

5. От документите по делото става ясно, че след подаване на искания за преразглеждане, представени от „значителен американски износител” и дружеството Demufert от една страна, и от представителната организация на европейските производители на азотни и фосфатни торове от друга страна, Комисията на 16 юли 1982 г. публикува становище за преразглеждане на окончателното антидъмпингово мито, въведено върху вноса на някои видове химически торове с произход от Съединените американски щати (ОВ С 179, стр. 4).

6. Тъй като Allied и Transcontinental са прекратили своите ангажименти към тази дата, с писма съответно от 7 юни и 2 юли 1982 г. Комисията чрез Регламент № 1976/82 въвежда временно антидъмпингово мито върху внасяните от Allied и Transcontinental торове, с размер равен на 6,5 % от митническата стойност. След прекратяването на ангажимента на Kaiser с телекс от 23 юли 1982 г. Комисията чрез Регламент № 2302/82 за изменение на посочения по-горе регламент с цел потвърждаване налагането на антидъмпингово мито от 6,5 % върху износа на Allied и Transcontinental и определяне на мито от 5 % върху износа на Kaiser. Точно тези два регламента представляват предмета на делото.

Относно допустимостта

7. Комисията повдига възражение относно недопустимостта на иска, депозиран от дружеството Demufert. Тя изтъква, че този ищец в качеството му на независим вносител, не може на основание разпоредбите на член 173, алинея 2 от Договора да иска отмяната на двата нормативни акта, чиято валидност се оспорва. Според Комисията налагането на антидъмпингово мито по силата на атакуваните регламенти – които от своя страна представляват допълнение към Регламент № 349/81 за въвеждане на

окончателно антидъмпингово мито – засягат Demufert единствено поради факта, че от обективна гледна точка това дружество представлява вносител. Като такъв и съгласно утвърдената практика на Съда (виж последното по дата Решение от 6 октомври 1982 г., *Alusuisse Italia*, дело 307/81, *Recueil*, стр. 3463, алинея 9) този ищец следователно не може да бъде засегнат пряко и индивидуално, както това се изисква от член 173, алинея 2.

8. По отношение на останалите ищци Комисията се ограничава да изкаже съмнения относно допустимостта на исковете им. От една страна тя приема факта, че въпросните предприятия са визирани по много специфичен начин както в Регламент № 349/81, така и в атакуваните регламенти, приети след прекратяването на ангажиментите, които те са поели индивидуално; тя приема също така, че като производители и износители тези предприятия не могат да бъдат сигурни, че ще им бъде осигурена правна защита в държавите-членки на Общността, тъй като единствено фактът на вноса дава право на събиране на антидъмпинговото мито, така че ищите биха могли да депозират иск единствено посредством вносителите на техните продукти. От друга страна, Комисията все пак приема, че атакуваните регламенти нямат друг ефект, освен този че поставят ищите след прекратяването на ангажиментите им, под общия режим на Регламент № 349/81, чийто нормативен характер е безспорен по отношение на всякакъв внос от Съединените американски щати на въпросния продукт. С цел избягване на дублирането на способите на обжалване, ще бъде нежелателно започването на правна процедура, която е паралелна на исковете, които след жалбите от страна на вносителите вече евентуално са депозирани пред националните съдилища срещу налагането на антидъмпинговото мито. И на последно място Комисията обръща внимание на „необичайните” последици, които допускането на иска би предизвикало, понеже такъв начин на действие би имал като резултат признаването на двойствен характер на антидъмпинговите мерки, тъй като едни и същи актове трябва да бъдат окачествени като „решения” по отношение на някои предприятия и като „регламенти” по отношение на всички останали.

9. По време на устната фаза на съдебното производство Комисията, след като още веднъж отбеляза своето противопоставяне на допустимостта на иска на Demufert, заяви че в крайна сметка е склонна да се съгласи с допускането на прекия иск на предприятията от трети страни, и във всеки случай с иска на предприятията ищци, понеже те са упоменати изрично в мотивите и разпоредбите на атакуваните актове. Комисията счита, че подобен начин на процедурите би имал благоприятен ефект върху интересите на предприятията на Общността в трети страни в случай на започване на антидъмпингови процедури относно тях, и по-специално в Съединените американски щати, където предприятията от трети страни имат пълен достъп до всички способности на обжалване. Комисията счита, че с цел осигуряване на реципрочност, би трябвало да бъдат признати подобни гаранции в рамките на правораздавателната система на Общността.

10. Повдигнатите от Комисията въпроси относно допустимостта трябва да бъдат разрешени, като се има предвид системата, въведена от Регламент № 3017/79, и по-специално вида на предвидените от него антидъмпингови мерки, с оглед на разпоредбите на член 173, алинея 2 от Договора за ЕИО.

11. Съгласно член 13, параграф 1 от Регламент № 3017/79 „антидъмпинговите или компенсаторните мита, независимо дали те се прилагат временно или постоянно, се въвеждат чрез регламент”. Макар и по отношение на критериите на член 173, алинея 2 тези мерки по своя вид и обхват да имат наистина законодателен характер, тъй като се прилагат към по-голямата част от заинтересованите икономически субекти, не е изключено техните разпоредби да засягат пряко и индивидуално тези от производителите и износителите, на които се вменява прилагане на антидъмпингови практики. В действителност от член 2 от Регламент № 3017/79 следва, че антидъмпинговите мита могат да се въвеждат единствено въз основа на констатации, направени след провеждане на разследвания относно цените на продукцията и износните цени на индивидуално идентифицираните предприятия.

12. От това следва, че актовете за въвеждане на антидъмпингови мита са в състояние да засегнат пряко и индивидуално тези от предприятията-производители и износители, които могат да докажат, че са били упоменати поименно в актовете на Комисията или на Съвета, или са били засегнати от предварителните разследвания.

13. Така както Комисията правомерно отбеляза, признаването на право на обжалване на определените по този начин предприятия, в съответствие с принципите на член 173, алинея 2, не рискува да създаде двойствена практика в областта на способите на обжалване, като се има предвид че процедурата от такъв вид пред националните съдилища може да започне едва след събирането на антидъмпинговото мито, което нормално се заплаща от вносител, пребиваващ в Общността. При това не съществува риск от взаимноизключващи се решения в тази област, като се има предвид че съгласно предвидения в член 173 от Договора за ЕИО механизъм на исковете за постановяване на преюдициално заключение, единствено Съдът е този, който трябва да се произнесе окончателно по валидността на оспорваните нормативни актове.

14. От това следва, че исковете, предявени от Allied, Kaiser и Transcontinental, са допустими. В действителност тези три предприятия са поели ангажимент по силата на член 10 от Регламент № 3017/79, и въз основа на това са визирани индивидуално в член 2 от Регламент № 349/81, като след прекратяване на ангажиментите им особеното им положение е станало предмет на двата атакувани в иска регламента.

15. За сметка на това положението на дружеството Demufert е различно, тъй като става дума за вносител, установен в една от държавите-членки, който не е визиран в нито един от актовете, които са предмет на исковете. Като такъв този ищец следователно може да бъде засегнат от последиците на атакуваните регламенти само поради факта, че обективно влиза в приложното поле на разпоредбите на тези регламенти. Неоспоримият факт, че Demufert е действал като представител по вноса на продуктите на дружеството Allied, не променя с нищо това заключение. В действителност за разлика от положението, отбелязано от Съда в неговото решение от 29 март 1979 г. (NTN Toyo Bearing Company LTD E. A., дело 113/77, Recueil, стр. 1185, съображение 9 от решението), съществуването на дъмпинг в случая е установено както е указано в десето съображение на Регламент № 349/81, в

зависимост от износната цена на американските производители, а не в зависимост от продажната цена на дребно, прилагана от европейските вносителите, така че дружеството Demufert, за разлика от производителите и износителите, не е засегнато пряко от констатациите относно съществуването на дъмпингова практика. Необходимо е да се отбележи, че ако е бил принуден да заплаща антидъмпингови мита, ищецът разполага с възможност да предяви иск пред компетентния национален съд, в рамките на който може да изтъкне своите аргументи срещу валидността на атакуваните регламенти.

16. От това следва, че искът на Demufert трябва да бъде обявен за недопустим.

По същество

17. Ищците изтъкват два вида аргументи, с които оспорват валидността на регламентите, с които върху внасяните от тях продукти се налагат антидъмпингови мита. От една страна, те считат, че на атакуваните регламенти в някои отношения им липсва мотивировка. От друга страна, те смятат, че Комисията е пропуснала да вземе под внимание факта, че от въвеждането на антидъмпинговите мита с Регламент № 349/81 положението се е променило в някои отношения и че Комисията погрешно е приела, че все още съществува дъмпингов ефект.

Относно аргумента, свързан с липсата на мотивировка

18. Ищците твърдят, че след прекратяването от тяхна страна на ангажиментите им, Комисията с Регламенти № 1976/82 и 2302/82 е наложила антидъмпингово мито въз основа на напълно формална мотивировка, без да проведе ново разследване, което да установи дали събирането на това мито е оправдано в техния случай. Те по-специално изтъкват, че в преамбюла на Регламент № 2302/82 Комисията декларира, че продуктите на дружеството Kaiser, които са внасяни след прекратяването на ангажимента му, „по-всяка вероятност” са били с по-ниски цени от договорените в рамките на ангажимента, и следователно са били на дъмпингови нива.

19. Това твърдение трябва да бъде преценено като се имат предвид изискванията, формулирани в член 10, параграф 6 от Регламент № 3017/79, текстът на който е необходимо да бъде припомнен:

„Когато определен ангажимент е бил прекратен или когато Комисията има причини да смята, че той е бил нарушен и че се налага провеждането на ново разследване, тя информира своевременно държавите-членки и открива отново процедурата. Освен това когато интересите на Общността налагат да се процедира по такъв начин, тя прилага при необходимост незабавно временни мерки, като използва цялата налична информация”.

20. Тази разпоредба трябва да бъде тълкувана като се има предвид петнадесетото съображение от преамбюла, съгласно която е необходимо процесът на вземане на решение от страна на Общността да позволи бързо и ефективно действие, по-специално чрез приети от Комисията мерки, като например налагането на временни мита”.

21. От цитираната по-горе разпоредба следва, че в случай че даден ангажимент бъде прекратен, Комисията трябва да приложи в най-кратки срокове временни мерки, когато счита че такова действие се налага от интересите на Общността. Като уточнява, че подобни мерки се въвеждат от Комисията „като се използва цялата налична информация”, регламентът показва ясно, че Комисията не е длъжна да проведе ново разследване, но че тя по принцип трябва да се произнесе в зависимост от данните, събрани по времето, в което са били поети ангажиментите, изпълнението на които междувременно е било прекратено. Тъй като самото поемане на ангажимент позволява да се предположи реалното съществуване на дъмпинг, от Комисията не може да се изисква започването на ново разследване към момента, в който изпълнението на този ангажимент е прекратено. При това положение нормалното действие на Комисията се състои в разширяването до въпросните предприятия на обхвата на разпоредбите, които биха били приложими към тях, при положение че не съществува никакъв ангажимент.

22. Ако дадено предприятие към момента на прекратяване на своя ангажимент сметне, че съществуват причини за преразглеждане на положението му, които позволяват то да бъде освободено от заплащането на каквото и да е антидъмпингово мито въпреки прекратяването на ангажимента му, то трябва да предостави на Комисията съответните доказателствени документи.

23. От документите по делото не става ясно, че към този момент ищците са предоставили нови доказателства на Комисията. Следователно тя не може да бъде упреквана, че е взела под внимание интересите на Общността и е направила бърза преценка на положението, когато е наложила на ищците антидъмпинговите мита, въвеждането на които е било оправдано по време на разследването, залегнало в основата на Регламент № 349/81.

24. По отношение на употребата на израза „по-всяка вероятност” в преамбюла на Регламент № 2302/81 по отношение на дружеството Kaiser, е достатъчно да се отбележи, че тъй като става дума за временно мито, Комисията предвид установените преди това факти може единствено да вземе под внимание възможността за извършване на внос, за да въведе мито, съответстващо на установената преди това дъмпингова ценова разлика, с цел да предотврати прилагането на ненормално ниски цени.

25. Поради това, тези аргументи трябва да бъдат отхвърлени.

Относно наличието на нови факти, които се изтъкват от ищците

26. Ищците изтъкват, че след влизането в сила на Регламент № 349/81 са настъпили известен брой нови факти, които Комисията е пропуснала да вземе под внимание, когато е приемала оспорваните мерки. В това отношение те отбелязват три вида обстоятелства:

а) Група от решения, взети на 7 декември 1981 г. от френския министър на икономиката и финансите, след становище на Комисията по конкуренция относно състоянието на конкуренцията в сектора на производството и пускането на пазара на изкуствените торове (Официален бюлетин относно конкуренцията и потреблението, № 23 от 12 декември 1981 г.), от които

следва, че към разглеждания период от време на френския пазар на торове е съществувало споразумение относно цените. Освен това ищецът Kaiser упоменава мерките за замразяване на цените, взети от френското правителство на 14 юни 1982 г. Ищците считат, че при тези условия продажните цени на торовете на френския пазар са били изкривени, така че вече не е било възможно да се установи съществуването на дъмпингов ефект;

б) Постоянното поскъпване на долара на валутния пазар, което е довело до непрестанно поскъпване на вноса на американска продукция на европейския пазар;

в) Намаляването през разглеждания период от време на вноса на течни торове на европейския пазар. Дружеството Kaiser по-специално отбелязва, че вносът му в Общността е прекъснал напълно.

27. Тази аргументация налага да се направи едно първо съображение от общ характер. Съгласно член 2 от Регламент № 3017/79 съществуването на дъмпингова ценова разлика се установява посредством сравнение между цената, прилагана при износ към Общността, и „нормалната стойност“ на въпросния продукт, тоест на първо място цената, заплатена за подобен продукт, който е предназначен за потребление в страната на произход. Ищците не са представили никакво ново доказателство, което би позволило да се счита, че така определената дъмпингова ценова разлика е претърпяла промени след влизането в сила на окончателното антидъмпингово мито чрез Регламент № 349/81 на Съвета. По-специално е необходимо да се отбележи, че тъй като всички цени, които служат за изчисление на дъмпингова ценова разлика, в случая са в долари, промените в курса на тази валута по отношение на европейските валути не оказват влияние при определянето на дъмпинговата ценова разлика. От това следва, че изтъкваните от ищците „нови факти“ могат да представляват интерес единствено при определяне на „щетите“ по смисъла на член 4 от Регламент № 3017/79, причинени на европейските производители.

28. По отношение на мерките, взети от френското правителство, Комисията представи убедителни аргументи, с които доказва че те не оказват решаващо влияние при преценката на наличието на щети за европейската промишленост. Без да се оспорва фактът, че френският пазар е най-значителният пазар на въпросните вносни продукти в Общността, Комисията изтъква, че е установила съществуването на щета след извършването на разследвания, които са независими от разследванията, проведени от френското правителство. Тя подчертава, че становищата на Комисията по конкуренцията и свързаните с тях решения на френския министър на икономиката и финансите засягат целия пазар на торове, а не специфичния пазар, на който е констатиран дъмпинговият ефект, и че те се отнасят до период от време, съвпадащ само частично с периода, относно който са проведени разследванията, които са в основата на атакуваните мерки.

29. Относно повишението на курса на долара и промяната на вноса, Комисията обръща внимание на факта, че макар и да е вярно че обемът на вноса на американски течни азотни торове в Общността е намалял през 1981/1982 г., вносът се е увеличил значително през първото тримесечие на 1982 г., въпреки поскъпването на долара. От това може да се заключи, че този

фактор не е имал ефект, който да е в състояние да неутрализира щетите, причинени на европейските производители.

30. Приведените аргументи от ищите не са в състояние да докажат, че Комисията е допуснала явни грешки при оценка на съществуването на щети за европейската промишленост поради дъмпинговата практика, установена въз основа на критериите, определени от член 2 от Регламент № 3017/79. Следователно разглеждането на фактите, изтъкнати от ищите, позволява да се заключи, че Комисията е имала пълно право да прецени, че след прекратяването на изпълнението на ангажиментите на ищите, интересът на Общността е налагал приемането на незабавни временни мерки, с цел да се избегне причиняването на щети на производителите от Общността.

31. Следователно тези аргументи следва също така да бъдат отхвърлени.

32. От изложените по-горе съображения следва, че исковете на Allied, Transcontinental и Kaiser трябва да бъде отхвърлен като неоснователен. На основание на посоченото по-горе исковете за покриване на щети, свързани с иска за отмяна, са безпредметни и също така следва да бъдат отхвърлени.

По съдебните разноски

33. На основание член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като ищите са загубили делото, те следва да бъдат осъдени да заплатят разноските.

По изложените съображения Съдът реши:

1) Отхвърля като недопустим иска на ищеца адв. Michel Levy Morelle, в качеството му на ликвидатор на дружеството Demufert, и се отхвърлят като неоснователни исковете на дружествата Allied Corporation, Transcontinental Fertilizer Company и Kaiser Aluminium, и Chemical Corporation.

2) Осъжда ищите да заплатят разноските.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 21 февруари 1984 година.

Подписи